

reportajes de la ciudad

Don Hermenegildo Bis

Heus ací el nom d'un ciutadà que pel seu tracte i per la seva jovialitat s'havia guanyat més coneixences i simpatia que les que a primera vista hom podia atribuir-li. Corredor de comestibles i ultramarins, visitava assiduament totes les botigues del ram que hi havia a la ciutat com les dels envions.

El retrat per mitja del qual ens permetem evocar la seva grata memòria (amb tots els miraments i les consideracions que ens mereixé la persona d'aquell amic tant negociant i culte, com divertit) data d'uns quaranta anys enrera, quan l'home tenia ja una edat respectable. Cal afegir que encar que era molt curt de vista, tenia el geni més actiu que el de molts altres viatjants de la flor de la joventut. De primer antuvi, no us haurieu pas afigurat que posseís aptituds de venedor, però, filllets, en veure'l actuar tenieu de reconèixer que no podia havern'hi de més hàbils i, per altra part, la seva puntualitat i la seva frisança en servir bé eren tant dignes d'encomi que havien arribat a convertir-lo en l'intermediari que gaudia de tota la confiança dels botiguers.

El vèieu gairebé tots els dijous, fos a l'estiu, fos a l'hivern, a les set del matí esperant que haguessin amarrat l'intrèpit «NUEVO AMPURDANES» (el cèlebre i veloç vaporet que feia el servei setmanal entre Barcelona, Sant Feliu, Palamós i Roses) per tal de reconèixer les mercaderies que es rebien, per a poder vigilar més tard les seves caixes i anar al seu darrera fins l'arribada al seu destí, doncs sostenia que a les bones qualitats de l'article, calia sumar-hi l'escrupulositat en el lliurament, i no parava fins a

cerciorar-se de que els seus clients havien quedat ben servits.

Les cases de Barcelona poc podien sospitar la col·laboració extraordinària d'aquell element que, sense fer massa soroll, deixava a tothom content; però els compradors sí que se'n donaven compte de que era home llest, i així el nom del Senyor Bis era una garantia absoluta sota tots els aspectes.

La seva especialitat, no sabem perquè, era la xocolata. ¿Seria potser degut a que li deixava millor marge? Fos com fos, era aquets l'article de la seva predilecció i que plaçava més a gust i, en oferir la de marca, hi posava tota l'eloqüència i el més gran entusiasme, i no sabríem pintar-vos la gràcia amb la qual encomiava les excel·lències del cacau, de la canyella o de la vainilla.

Deixem els negocis de costat perquè, evidentment, no podia moure'ns a retratar-vos un viatjant de xocolata, de sabó o de qualsevulla altra cosa, el sol fet de què, com a tal, fos més o menys hàbil. Ben entès: la popularitat de que us havem parlat suara, no fou deguda solament als seus dots de venedor, i convindreu en què ha estat una raó més poderosa que ens ha portat a pintar-vos aquell senyor baixet, una mica ventrú i carregat d'espatlles i que vestia molt decentment, encar que fos partidari d'usar gorra. El motiu consisteix, doncs, en què si es feu tant popular això fou degut a la seva oratòria i a què era intel·ligent i agut com pocs.

El trovau pel carrer:

—¿Què li sembla, Senyor Bis, hi haurà nou govern?... i tenieu

la resposta categòrica «al canto».

—¿Què farà aquest temps, Senyor Bis?... i sorgia el pronòstic que no solia fallar.

—Miri, Senyor Bis com està la vila. Els carrers es fan intransitables. Sobretot quan plou, ja ho veu quin fang i quines basses.... Al carrer de les Banyes fa més d'un mes que s'apagaren els fanals i allò és fosc com una gola de llop....

—No t'amoïnis, xiquet; jo parlaré amb el Senyor Alcalde, que és amic meu, i veuràs com tot s'arranja....

El Senyor Bis, amb el seu gran optimisme deixava a tothom content.

Pero ara vé ço que fou més saborós d'aquell bon home:

El Senyor Bis tenia la costum de llegir el diari, en veu alta, tots els dies mentre assaboria el seu cafetó en el «Cassino dels Nois», després d'haver-se acomodat en un lloc estratègic; i ho feia això de llegir, amb una eloqüència i una formalitat que deixaven bocabadats els que el voltaven, els quals arribaren a formar una colla que l'esperava per escoltar-se'l a gust.

Fins ací tot us semblarà natural. Però perquè, us preguntareu, aquest daler de sentir al Senyor Bis? ¿Es que les notícies del diari, llegides per éll, interessaven o enternien més?

La veritat del secret que va-

FACILIDADES EN LA OBTENCIÓN DE PASAPORTES

Como consecuencia de la orden del Ministerio de la Gobernación y comentada ampliamente por toda la prensa española informando al público sobre las normas que regirán en esta materia, José María de Vega ha publicado en «Los Sitios» de Gerona el contenido de la siguiente entrevista:

«Hemos querido recoger, de labios de algunos funcionarios de la Dirección General de Seguridad, las características principales de ese cambio en los trámites de pasaportes; y a nuestras preguntas hemos obtenido las siguientes contestaciones:

—La más importante de las dificultades que se han suprimido con esta orden ministerial, ha sido la creada por las «cartas de llamada». Hasta ahora, para abandonar el país a título particular, se precisaba una carta de reclamación visada por el consulado español correspondiente, y en la que se especificase claramente que el remitente se comprometía a sufragar los gastos que ocasionase la estancia del viajero en el lugar a donde se dirigía.

—¿Qué documentos se requieren entonces para solicitar un pasaporte?

—Los estrictamente indispensables: certificado de penales, cartilla militar para los que se hallen en la edad de su cumplimiento y las autorizaciones de padres o maridos para los menores de edad o las mujeres casadas. El certificado de haber cumplido el Servicio Social para las mujeres que estén sujetas a él. Y, como documento fundamental, el Nacional de Identidad, que puede ser sustituido por el Libro de Familia, o por la partida de nacimiento, o, en último caso, por la hoja blanca de la cartilla de Abastecimientos.

—¿Cuánto tiempo se tardará, normalmente, en obtener el pasaporte?

—Una vez presentada la solicitud acompañada de esos documentos, se ha señalado un plazo de tres días como máximo para su recogida. En realidad, la mayor parte de los retrasos en la tramitación se debían a la no presentación de toda la documentación completa por parte de los interesados.

—¿Y los visados de salida?

—Seguirá extendiéndolos la Dirección General de Seguridad. Se abreviarán asimismo los trámites, suprimiendo el certificado de divisas en algunos casos. Los españoles que abandonen el país podrán seguir sacando, sin justificante ninguno, hasta la cantidad de dos mil pesetas. Y los que entren, podrán traer hasta diez mil pesetas.

—¿Y los pasaportes oficiales?

—Se tramitarán, como hasta la fecha, por medio del Ministerio de Asuntos Exteriores, y bastará un oficio del organismo estatal a quien interese el viaje, indicando el motivo del mismo.

Esta serie de simplificaciones permitirá, según los datos que amablemente nos han facilitado cubrir otra etapa en la sucesiva normalización de la vida burocrática española.»

DE COLABORACION

Que de nosotros depende

La casualidad deparóme días pasados la dicha de poder oír algo que avivó en mí la leve llamita que, poquito a poco ibase apagando, transida por el mismo viento helado que, a través del tiempo y del espacio, a tantas y tantas otras había matado sin compasión.

Pero vale más no divagar por ahora, siendo preferible ir al asunto que motivó el que hoy escriba estas líneas.

Por boca competentísima, vine a enterarme que si muchas cosas se hacen mal, casi podríamos decir que es por que se quiere; que hay mucha incompetencia en este picaro mundo, sin contar con su granito de sal: la mala fe.

Enteréme también de que, a no tardar, alta personalidad nos honrará con su visita y que, si dejamos de lado timideces, falsos prejuicios y otros perendengues por el estilo y hacemos que brille en todo su esplendor nuestro patriotismo local —que no es más que amor a lo nuestro, a nuestro prójimo y a nosotros mismos— podremos lograr aquello que de justicia debe de dárseos, puesto que, a más de beneficiarnos a nosotros mismos, por carambola beneficia al país entero.

Y no será pedir mucho, si sobre el papel apuntamos la suma urgencia de la terminación de la carretera que une nuestra urbe con la también nuestra playa de San Pol.

La reconstrucción del puente que une las dos orillas del Ridaura, en la carretera que

nos enlaza con Castillo de Aro no estaría de más solicitarlo, un trazado más perfecto de la riera de Tueda, en su desembocadura del Puerto, sería interesante insinuarlo.... Como no estaría de más, solicitar la reconstrucción del Muro de nuestro Paseo del Mar, en su totalidad, así como del dique, ya casi desaparecido, que con piedras —y no con bloques desgraciadamente— años ha se construyó cabe los Baños San Elmo. Con ello podría lograrse incluso la aineación perfecta del trozo de Muro que queda por construir en la parte de playa donde desemboca la Riera de las Comas, que no hace muchos años impidieron se llevara ya a cabo.

Y si no fuera mucho pedir —y el amor a nuestro pueblo bien justifica pecar por exceso— quizás que entre otras cosas de menor (?) importancia, solicitáramos el afirmado asfáltico, con algo de rectificación de trazado, de esa bella, por única, carretera que nos une con la amurallada Tossa....

Decíamos no ha mucho, que no queríamos divagar y, sin embargo, quizá no habremos hecho otra cosa que esto: divagar, soñar.... No se nos culpe excesivamente por ello; ya apuntamos al empezar, que el azar insufló nueva vida a aquella pequeña llamita que aún resistía, enferma casi de muerte, los embates del huracán; perdónesenos pues, si en un momento en que la casualidad la reavivó, se permitió soñar nuevamente.—GARI

rem esbrinar més tard, consistia en que el Senyor Bis no es resignava a esbombar simplement les noves de la premsa quan aquestes li semblaven massa corrents o prosaiques, degut a què era partidari de les impressions fortes, i així, alguna vegada farcia els comunicats, i fins els articles, d'uns requisits literaris o amb notícies imaginàries que mai haurien passat pel magí dels periodistes. I amb aquest procediment aconseguia també que els que l'escoltaven quedessin més satisfets que els altres que li compraven la xocolata.

¿Com s'ho feia per improvisar sense que ningú pogués donar-se'n compte?... Si fins s'assegurava que s'havia passat temporades fent empassar deliciosament cròniques o telegrams fets de

cap i de nou, i sempre amb el diari entre mans, fregant gairebé les seves ulleres de vidres groixuts, que per dissort, no podia desemparrar.

L'any 1.916, a l'entrada d'hivern, el qui s'ha prè la llibertat d'oferir-vos aquest passatemps en recordança de les deliciosos entremaliadures del Senyor Bis, va adonar-se que un pescador dels que solien formar rotllo al voltant del nostre orador i recordat amic, sortia amb un company del Cassino exclamant tot enutjat i amb cara de pomes agres:

—Calla, gat! A n'en Bis no me'l creuré mai més de res.... Mira; en «Falet», que sap de lletra, m'ha assegurat que l'havia atrapat llegint el diari de cap per avall!....

J. Soler C.